

РЕШЕНИЕ

№ 2619

гр. София, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Младен Семов

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Надя Загорова, като разгледа дело номер **1378** по описа за **2022** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по жалба на Д. Н. К., [населено място] срещу Решение от 12.01.2022 г. /без номер/, постановено по НАХД № 15498 по описа на СРС за 2020г., с което е потвърден Електронен фиш серия К, № 2175463, издаден от СДВР, с който, на основание чл. 189, ал.4 във връзка с чл. 182, ал.2, т. 6 от ЗДВП и за нарушение на чл. 21, ал.2, във връзка с ал.1 от ЗДВП, му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 800 лева, на .

С жалбата се иска отмяна на оспореното решение, поради изтичане посочените в чл.82 от ЗАНН давностни срокове. Успоредно с това, жалбоподателя се позовава на предходно депозирана жалба до Директора на ОДМВР-С., в която се оспорва липсата на данни за собственика на когото е регистрирано превозното средство, като вместо това в издадения електронен фиш е посочен единствено жалбоподателя, който обаче е ползвателя.

Ответникът – Областна дирекция на МВР – С., изразява писмено становище за неоснователност на депозираната касационна жалба. Моли първоинстанционното решение да бъде оставено в сила и претендира заплащане на съдебно-деловодни разноски.

Прокуратурата, в лицето на прокурор З., от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съобразно чл.218 ал.1 и ал.2 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само по наведените в жалбата касационни оплаквания, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, следи служебно. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. С оглед очертания предмет на спора, следва да се отбележи:

Процесната жалба е депозирана в законоустановения срок, от активно легитимирано лице, срещу акт, подлежащ на обжалване, поради което същата е допустима. Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна, поради следните съображения:

При постановяване на първоинстанционният съдебен акт, СРС е установил от фактическа и приел от правна страна, че:

На 15.02.2018 г. около 14:14 часа, на АМ „Т.“, км.46 с посока от [населено място] към [населено място], Д. Н. К. управлявал товарен автомобил „Х. Т. ИХ 35“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма], като при въведено ограничение на движението, с пътен знак В-26, от 60 километра в час, преминал със 145 километра в час, което било установено с АТСС № 0507. Представени по делото са Заповед № РД-11-19 от 12.01.2018 г. на А. относно въведена временна организация и безопасност на движение във връзка с обезопасяване на аварийна лента на АМ „Т.“ от километър 45+200 до километър 46+266 и схема с въведени временни ограничения на скоростта във връзка с извършваната дейност.

Представен е и запис, направен от техническото средство, с отразен на хартиен носител – фотоснимка, отразяваща дата, точен час, скорост и регистрационен номер на превозното средство. По делото е приложена декларация по чл.188 от ЗДвП от законния представител на [фирма] -И. Т. Д., в която е посочено, че на процесната дата и час превозното средство е управлявано от Д. Н. К., служител на дружеството. В доказателство на това е представена и пътна книжка, в която са записани пробег на товарния автомобил за посочената дата и водача, който го е управлявал.

Съдът е кредитирал изцяло приложените по делото писмени доказателства, приемайки, че заснемането на административното нарушение, е извършено с одобрено техническо средство/от Института по метеорология на Б./, което към момента на заснемането е преминало необходимата периодична техническа проверка, като от приобщените писмени доказателства и веществени доказателствени средства /снимков материал/ по безспорен начин се установяват елементите от фактическия състав на административното нарушение, за санкционирането на което е издаден електронният фиш.

Успоредно с това, СРС е приел, че при издаването на обжалваният електронен фиш не са допуснати съществени процесуални нарушения, същият е издаден в съответствие с изискванията на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, като съдържа всички задължителни реквизити, а именно – данни за териториалната структура на МВР, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото за доброволното й заплащане.

По същество, съдът е отхвърлил като неоснователно твърдението, че е изтекла погасителна давност за преследване на вмененото административно нарушение, тъй като съгласно чл.82 ал.1 ЗАНН срока почва да тече от влизане в сила на акта, а процесният електронен фиш, като обжалван - не е влезнал в сила.

В заключение, съдът е обосновал извода за липса на маловажност на нарушението, като е мотивирал и съображенията си за неговата съставомерност от субективна страна, при пряк умисъл, като форма на вината.

Така постановеното решение е правилно.

Фактичката обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени доказателства и веществени доказателствени средства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правно релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективизирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това.

Неоснователни са възраженията на касатора, относно липсата на реквизити в оспорваният електронен фиш. Разпоредбите на ЗАНН по отношение формата, съдържанието, реквизитите и процедурата по издаване на електронните фишове, са неприложими, при наличие на конкретни изисквания в ЗДвП, като специален закон и в частност - разпоредбите на чл.189, ал.4-12 от последният.

Така, съгласно текста на чл.189, ал.4 ЗДвП електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане. Законоустановените реквизити на документа не предполагат посочване на датата на неговото издаване, а единствено на дата и час на извършване на нарушението, което е логично предвид установяването му с автоматизирано техническо средство по смисъла на пар.6, т.65 от ДР на ЗДвП. Закона не съдържа и изискване за посочване данните на ползвателя на лекия автомобил, като реквизит на електронния фиш, а само на собственика, като в хипотезата в която извършителят на нарушението е различно лице, се прилага редът по чл. 189 ал.5 от Закона.

Съществен белег на електронния фиш, като форма на властническото волеизявление със санкционни последици, е, че същото представлява запис върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи/ пар.6, т.63 от ДР на ЗДвП. В настоящият случай, автоматичното заснемане е осъществено на 15.02.2018 г., която е единствената релевантна дата за изтичане на срока по чл.80, ал.1, т.5, вр. чл.81, ал.3 НК. Посочената от касатора дата на „издаване“ на ЕФ на 20.07.2018 г. не се установява от административно-наказателната преписка при липса на законово изискване за наличие на „дата на издаване“ на ЕФ.

Като следствие от съдебната проверка, настоящият състав счита, че правилно първоинстанционният съд е приел и липсата на основание за прилагане на института

на погасителната давност по чл.82 от ЗАНН. Същият е неприложим и във връзка с възраженията, изложени в процесната касационна жалба. Следва да се отбележи, че посочената норма въвежда давност относно изпълнението на наложеното наказание, а не давност относно образуване на наказателното преследване. В този смисъл правилно първоинстанционният съд е посочил, че процесният фиш, като обжалван не е влезнал в сила, поради което и не може да се приложи давността по чл.82 от ЗАНН.

В допълнение и за пълнота на съдебната проверка, следва да се посочи още, че съгласно чл. 11 от ЗАНН за обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилага Наказателният кодекс. Текста на чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК предвижда, че този срок е три години. Срока започва да тече от датата на извършване на нарушението и се прекъсва, ако се предприемат действия по преследване. Ако не бъдат предприети действия в 3 годишния срок от извършване на деянието, административно-наказателното производство следва да бъде прекратено, а електронният фиш може да бъде отменен. Издаването и връчването на електронният фиш обаче, безспорно представляват такива действия. Поради това въпроса са прилагането и давността за реализиране на административно-наказателната отговорност, също намира своето разрешение в извода за законосъобразност на първоинстанционният съдебен акт.

Извън това, правилно съдебният състав на СРС е приел и мотивирал изводите си, че процесното нарушение не представлява маловажен случай по чл.28 ЗАНН.

В заключение - санкционната разпоредба на чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП предвижда глоба във фиксиран размер от 800 лв. за водач, който превиши разрешената максимална скорост с над 70 км/ч., поради което и въпроса за редуциране на нейния размер намира своето категорично разрешение.

С оглед изхода от спора и направеното от ответната страна искане за присъждане на съдебно-деловодни разноски, в минимален размер съобразно Наредба № 1 от 2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, настоящият състав счита същата за неприложима, съгласно нормата на чл.63д ал. 5 вр. ал.4 от ЗАНН.

Наместо това, на страната, която е била представлявана от юрисконсулт следва да се присъдят такива по реда на чл.37 от Закона за правната помощ и в размерите и съобразно осъществената защита по чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, Административен съд София – град, XIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 12.01.2022 г., постановено по НАХД № 15498 по описа на СРС за 2020г.

Осъжда Д. Н. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет.11, ап.32 да заплати на Областна дирекция на МВР – С., сумата от 80/осемдесет/ лева съдебно-деловодни разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.